# Passar pel tub



Per PepMaria el dj., 14/05/2015 - 09:00

En Ramon, un jesuïta català sorneguer, acostumava a dir que les persones només madurem “quan passem pel tub”. Però afegia dues condicions: a) a) Quan passem per un tub *que nosaltres no ens hem triat*. b) b) Quan passem *per dins del tub*: no passejant-nos-hi hàbilment pel damunt. El seu “passar pel tub” volia dir acceptar d’afrontar situacions o reptes vitals que no hem pogut escollir; i a més afrontar-los a fons. Exemples de passar pel tub que ens fan madurar són: · Acceptar una limitació de salut pròpia. · Treballar amb una persona amb qui no m’entenc espontàniament, i fer-ho eficientment. · Fer feines que no em venen de gust o que no comporten reconeixement per part dels altres. · Acompanyar persones que sofreixen, i per a les quals sóc insubstituïble. · Viure en una localitat on no em trobo còmode, però on se’m necessita. · Fer coses que precisen competències que no tinc facilitat per a desenvolupar. · Estudiar temes importants a fons, sense conformar-se amb respostes fàcils o poc elaborades.En aquests contexts, madurem perquè som expulsats de la pròpia zona de confort, i malgrat això seguim endavant (tub endins!) perquè hem estat capaços de canviar-madurar en resposta a aquest desconfort. El canvi-maduració és possible si som capaços de posar en joc recursos vitals que no hauríem desenvolupat en condicions de confort: amics que ens recolzen; noves formes d’asserenar-nos; renúncia a somnis de grandesa; renúncia al culte al propi cos o a la pròpia salut, etc. En el fons, passar pel tub i madurar vol dir trencar els límits que m’imposa la meva psicologia i accedir a una realitat més ampla, més profunda, on els altres (que m’estimen i que jo puc estimar) em treuen de la solitud inspirant-me un projecte de vida més humà i socialment transformador. El problema de “passar pel tub” és quan una persona (o una família) ha de passar *per massa tubs alhora*: enlloc de madurar, ens cremem, i apareixen l’estrès o la malaltia mental. De fet, la societat i l’economia d’avui fan passar molta gent per massa tubs alhora: · Horaris laborals de nit o de caps de setmana que impedeixen la convivència familiar i l’educació dels fills; · Baixa qualitat dels serveis sanitaris o educatius; · Atur de llarga duració o precarització del treball (salaris, duració dels contractes...) · Manca de condicions per a la rehabilitació dels qui viuen a les presons o en altres situacions de marginació; · Barris sencers de ciutats en què es fa gairebé impossible portar vides dignes i fer créixer els fills de manera sana.En Lluís Espinal (1932-1980), un altre jesuïta català, parlava de quelcom semblant al “passar pel tub” d’en Ramon amb l’expressió “gastar la vida”. Ell va gastar la vida a Bolívia, justament treballant pels pobres, que són els qui han de “passar per massa tubs alhora”. Va treballar en mitjans de comunicació, tot denunciant la dictadura de Luís García Meza i recolzant moviments de miners. La nit del 21 de març de 1980 va ser segrestat per ordre del propi dictador, llargament torturat i finalment assassinat. Explica què vol dir “Gastar la vida” en un breu escrit: Jesucristo ha dicho: "Quien quiera economizar su vida, la perderá; y quien la gaste por Mi, la recobrará en la vida eterna". Pero a nosotros nos da miedo gastar la vida, entregarla sin reservas. Un terrible instinto de conservación nos lleva hacia el egoísmo y nos atenaza cuando queremos jugarnos la vida. Tenemos seguros por todas partes, para evitar los riesgos. Y sobre todo está la cobardía... Señor Jesucristo, nos da miedo gastar la vida, pero la vida Tú nos la has dado para gastarla; no se la puede economizar en estéril egoísmo. Gastar la vida es trabajar por los demás, aunque no paguen; hacer un favor al que no va a devolverlo; gastar la vida es lanzarse aun al fracaso, si hace falta, sin falsas prudencias; es quemar las naves en bien del prójimo. Somos antorchas que solo tenemos sentido cuando nos quemamos; solamente entonces seremos luz. Líbranos de la prudencia cobarde, la que nos hace evitar el sacrificio y buscar la seguridad. Gastar la vida no se hace con gestos ampulosos, y falsa teatralidad. La vida se da sencillamente, sin publicidad, como el agua de la vertiente, como la madre da el pecho a su guagua, como el sudor humilde del sembrador. Entrénanos Señor, a lanzarnos a lo imposible, porque detrás de lo imposible está tu gracia y tu presencia; no podemos caer en el vacío. El futuro es un enigma, nuestro camino se interna en la niebla; pero queremos seguir dándonos, porque Tú estás esperando en la noche, con mil ojos humanos rebosando lágrimas. *· Quins tubs m’humanitzen i he d’acceptar; i quins altres em deshumanitzen i he de treballar perquè no em cremin? · Com puc acompanyar infants, joves i grans perquè “passin per tubs” que els faran madurar? · Quines persones o col·lectius al meu voltant estan “passant per massa tubs alhora”? · Quin model d’Estat (serveis educatius, sanitaris, vida laboral, cultura...) i de societat afavoreix més que la gent no hagi de passar per massa tubs? Quin compromís polític o ciutadà puc agafar per promoure’l? · Quines pràctiques de vida interior em mantenen atent/a a “gastar la vida”?*